

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 102.579 van 17 januari 2002
in de zaak A. 33.913/VII-5829.**

In zake : de n.v. INTERLIN
 rechtsgeding hervat door :
 de n.v. AGGLO,
 die woonplaats kiest bij
 advocaten W. en I. LIETAER,
 kantoor houdende te KORTRIJK,
 President Rooseveltplein 1

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Canadesen Hof,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. INTERLIN op 13 december 1985 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 5 september 1985 van de gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs houdende wijziging van het besluit van 23 februari 1984 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen, waarbij haar de vergunning wordt verleend voor het verder exploiteren en uitbreiden van haar leem- en houtspaander-platenfabriek aan de Koning Albertstraat te Beveren-Leie;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur G. JACOBS;

Gelet op de beschikking van 19 februari 1998 waarbij het door de Auditeur-generaal aangewezen lid van het Auditoraat wordt belast met het aanvullend onderzoek van de zaak;

Gezien het verzoekschrift tot hervatting van het geding van 7 juni 1999, ingediend door de n.v. AGGLO;

Gezien het aanvullend verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 14 februari 2000 die de neerlegging ter griffie van dat verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 november 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. LIETAER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. GOETHALS die, loco advocaat B. STAELENS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Rechtspleging

Overwegende dat de memorie van antwoord laattijdig werd ingediend en derhalve uit de debatten wordt geweerd; dat dienvolgens ook niet wordt ingegaan op de repliek die de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord heeft uiteengezet;

2. Feiten

Overwegende dat de volgende feitelijke gegevens van belang zijn :

2.1. De verzoekende partij baat een leemplaten- en houtspaanderplatenbedrijf uit op het voormelde adres.

Op 21 februari 1958 wordt een exploitatievergunning verleend voor een termijn verstrijkend op 21 februari 1988. Later worden bijkomende vergunningen voor verdere uitbreiding verleend.

Met een ministerieel besluit van 21 april 1970, houdende de bevestiging van een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 2 oktober 1969, wordt een uitbreidingsvergunning toegestaan (toevoeging van een houtspaanderplatenbedrijf), eveneens verstrijkend op 21 februari 1988.

2.2. Op 14 november 1983 dient de verzoekende partij bij de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen een aanvraag in voor de verdere exploitatie en uitbreiding van haar houtspaanderplatenbedrijf.

2.3. In het kader van het openbaar onderzoek worden 81 gestencilde en ondertekende bezwaren van omwonenden, 1 positieve brief van een omwonende en 198 positieve brieven van mensen die in het bedrijf tewerkgesteld zijn, ontvangen.

2.4. Op 8 december 1983 brengt het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Waregem een gunstig advies uit mits voorwaarden worden opgelegd om de hinder voor de burens te vermijden.

2.5. Op 19 december 1983 brengt de hoofdingenieur-directeur van bruggen en wegen, ministerie van de Vlaamse gemeenschap, bestuur stedenbouw en ruimtelijke ordening, directie West-Vlaanderen, een gunstig advies uit.

2.6. Op 31 januari 1984 volgt een verslag betreffende een vergunningsaanvraag, opgemaakt door het ministerie van de Vlaamse gemeenschap, administratie voor ruimtelijke ordening en leefmilieu, dienst milieu en water. In het besluit van dat verslag staat te lezen :

"Overwegende dat de inrichting in strijd is met de bepalingen van het gewestplan;

Overwegende dat de hinder reeds jaren van ernstige aard is".

Er wordt geconcludeerd "dat de gevraagde vergunning in principe zou dienen geweigerd" te worden.

2.7. Op 23 februari 1984 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen de gevraagde vergunning voor een termijn van dertig jaar.

2.8. Dit besluit wordt op 9 maart 1984 aan de belanghebbende betekend en op dezelfde datum bekendgemaakt, waarna het gedurende tien dagen aangeplakt blijft aan de inrichting en op de gewone gemeentelijke aanplakplaats.

2.9. Met een aangetekend schrijven van 16 maart 1984 stelt de "Actiegroep Leefbaarheid Centrum", gevestigd op het adres van één van de ondertekenaars, met name Rik ROOSE, beroep in tegen het deputatiebesluit.

De inhoud van het beroepschrift, ondertekend door vijf "kernleden", luidt als volgt :

“Bij deze leggen wij bezwaar neer tegen de uitbreiding van de firma met een vierde productielijn en de exploitatievergunning (tijdsduur 30 jaar) om volgende redenen :

1. De totaliteit van stoornissen (stank, stof en lawaai) verbonden aan de verschillende exploitatievergunningen overschrijden in ruime mate de toelaatbaarheid voor een woonzone (zie streekplan Kortrijk) waarin de fabriek gelegen is. Een vierde productielijn zal ongetwijfeld de bovenvermelde stoornissen enorm doen toenemen wat zeker ontoelaatbaar is in het centrum te Beveren. Temeer dat die machines die aangedreven zijn door tientallen motoren gebouwd zijn om te functioneren in een industriezone en niet in een woonzone.
2. Dat het onverantwoord is om in het centrum van Beveren verder te knoeien met de reglementering op gebied van ruimtelijke ordening : Een fabriek laten bouwen in de onmiddellijke omgeving van drie lagere scholen en een nieuwe school te laten bouwen (oprichten) in de onmiddellijke nabijheid van een fabriek; om dan opnieuw die fabriek te laten uitbreiden in de nabijheid van woningen en scholen. Diegenen die zich geroepen voelen om op gebied van ruimtelijke ordening iets te presteren vinden hier een schoolvoorbeeld van hoe het niet meer verder kan en mag.
3. Dat het stedenbouwkundig aspect in het centrum van Beveren herleid is tot een afschuwelijk gedoe. Een gedrochtelijke fabriek met cyclonen, torenhoge silo's (landelijk karakter ?), een netwerk van door elkaar lopende buizen en dit alles geplaatst op loodsen uitgevoerd in lichte betonplaten. De nieuwe gebouwen met de daarop liggende cyclonen en buizen zullen zeker het esthetisch uitzicht van het centrum verder zwaar teisteren.
4. Dat het onverantwoord is de veiligheid van de omwonenden in gevaar te brengen door het laten plaatsen van grote hoeveelheden brandbare producten naast en in het fabriek.
5. Dat de verdubbeling van de productie het verkeer enorm zal doen toenemen waarin onze schoolgaande jeugd en de omwonenden in een gevaarlijke verkeerssituatie zullen terecht komen. Het verkeer in de Koning Albertstraat baart reeds zorgen, wat wordt het in de toekomst met een toename van 100 %.

Wat wij niet verstaan is dat in 1981 het gemeentebestuur van Waregem het voorstel tot het stapelen van hout verwierp en nu gunstig advies heeft verleend voor de uitbreiding van een 4de productielijn en voor een nieuwe exploitatievergunning van 30 jaar.

Hopende dat er met onze aanklacht zal rekening gehouden worden en een spoedig antwoord tegemoet ziend groeten wij U met de meeste hoogachting”.

2.10. In een nota van 2 oktober 1984 ten behoeve van het bestuur voor leefmilieu, hoofdbestuur, en opgemaakt door de administratie voor ruimtelijke ordening en leefmilieu, bestuur ruimtelijke ordening, van het ministerie van de Vlaamse gemeenschap, leest men in fine :

"Gezien de bestaande bedrijfsactiviteiten als hinderlijk moeten worden aanzien voor de omgeving stel ik het Bestuur voor Leefmilieu voor geen vergunning af te geven voor uitbreidingen die de hinder t.o.v. de omliggende woonbebouwing nog zou verhogen.

Gezien het bestaande bedrijf op basis van zijn uitbatingsvergunningen slechts in productie kan blijven tot 21.2.1988, is het aangewezen bij de eventuele afgifte van een vergunning voor de uitbreiding ook met deze datum rekening te houden".

2.11. In een "onderzoek betreffende een beroep" van 31 oktober 1984 van de dienst leefmilieu, administratie voor ruimtelijke ordening en leefmilieu van het ministerie van de Vlaamse gemeenschap, wordt gesteld :

“Besluit :

Overwegende dat de inrichting gelegen is in een woongebied volgens het gewestplan Kortrijk (K.B. van 4.11.77) waarmee ze door haar omvang niet verenigbaar is;

Overwegende dat volgens de bepalingen van artikel 22 van het K.B. van 22/12/72 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen de exploitatie van deze inrichting slechts mag voortgezet worden tot afloop van de termijn bepaald in het oorspronkelijke vergunningsbesluit van 21 februari 1958, nr. 6/8363, van de Bestendige Deputatie van de Provinciale Raad van West-Vlaanderen, en die verstrijkt op 21.2.1988;

dat een verlenging van bedoelde termijn, zoals bepaald in alinea 2 van voornoemd artikel, slechts kan toegestaan worden voor een maximale periode van 10 jaar te rekenen vanaf de inwerkingtreding van het gewestplan; dat in onderhavig geval deze 10 jaar verstreken zijn vóór 1988;

Overwegende dat in dit geval, ingevolge de bepalingen van artikel 21 en 22 van het koninklijk besluit van 28 december 1972, betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, geen uitbreiding van de inrichting kan toegestaan worden, meen ik dat het beroepen besluit dient opgeheven en de vergunning geweigerd”.

2.12. Op 5 september 1985 wordt het thans bestreden besluit genomen. Het beroepen deputatiebesluit wordt gewijzigd op grond van de volgende motieven :

“Overwegende dat de inrichting hoofdzakelijk is gelegen in een woongebied volgens het gewestplan ‘Kortrijk’, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 4 november 1977; dat een klein gedeelte (voornamelijk parking en bureelgebouwen) gelegen is binnen de grenzen van het bij koninklijk besluit van 4 februari 1969 goedgekeurd B.P.A. nr. 2 ‘Pontstraat’ in een nijverheidszone;

Overwegende dat volgens de bepalingen van artikel 22 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen de exploitatie van een inrichting waarvan de activiteiten niet in overeenstemming zijn met de voorschriften van het gewestplan, mag voortgezet worden tot afloop van de vergunningstermijn, in casu 21 februari 1988; dat de verlenging van maximaal tien jaar, zoals bepaald in hetzelfde artikel 22 lid 2, in dit geval bepaald wordt door de datum van de inwerkingtreding van het gewestplan 'Kortrijk', en deze eventuele verlengingstermijn dus zou eindigen op 4 november 1987;

dat bijgevolg slechts een vergunningstermijn kan toegekend worden tot maximaal 21 februari 1988;

Overwegende dat het hier gaat om een modernisering, waarbij de oude produktielijn 3 wordt vervangen door een nieuwe produktielijn; dat door de inplanting van deze moderne produktielijn de twee overblijvende andere produktielijnen (1 en 2) slechts alternatief in gebruik zullen zijn; dat deze nieuwe produktielijn, wegens haar moderne opvatting, minder luchtverontreiniging en geluidshinder zal veroorzaken dan degene die vervangen wordt;

Overwegende dat door het naleven van de hierna vermelde exploitatievoorwaarden ook de hinder vanwege de bestaande installaties wordt verminderd; dat deze exploitatievoorwaarden strengere eisen opleggen dan degene die werden opgelegd in het beroepen besluit; dat er bijgevolg aanleiding bestaat om het beroepen besluit te wijzigen”;

3. Ten gronde

3.1.1. Eerste middel

Overwegende dat het middel luidt als volgt :

“Het beroep ingesteld door de ACTIEGROEP LEEFBAARHEID CENTRUM tegen het vergunningsbesluit van de Bestendige Deputatie is onontvankelijk, vooreerst omdat deze feitelijke vereniging geen blijk geeft van de vereiste rechtspersoonlijkheid, vervolgens omdat -zelfs indien zij de rechtspersoonlijkheid zou bezitten- de belangen waarvoor zij optreden zich vereenzelvigen met het algemeen belang en de vereniging dus evenmin over de vereiste hoedanigheid beschikt om hoger beroep aan te tekenen”;

3.1.2. Bespreking

Overwegende dat uit de lectuur van het beroepschrift blijkt dat in het administratief beroep niet het algemeen belang, doch wel de belangen van de omwonenden centraal staan;

Overwegende dat artikel 13 van het Algemeen Reglement voor de Bescherming van de Arbeid (ARAB) bepaalt wat volgt :

“Al de belanghebbenden kunnen voor de bestendige deputatie die in laatste instantie uitspraak doet, in beroep gaan tegen de beslissingen van het college van burgemeester en schepenen.

Er wordt door Ons uitspraak gedaan over het beroep dat, hetzij door de gouverneur van de provincie ambtshalve, of op verzoek van de technische ambtenaar, hetzij door het gemeentebestuur, hetzij door de andere belanghebbenden tegen de in eerste aanleg door de bestendige deputatie genomen beslissing is ingesteld”;

Overwegende dat het beroepschrift minstens is ondertekend door vier personen, namelijk Rik ROOSE, André ROOSE, Gommar VANDENBROUCKE en Camiel DEMEYER, die in de onmiddellijke omgeving van de betrokken inrichting wonen, en derhalve belanghebbende in de zin van artikel 13 van het ARAB zijn; dat het feit dat de bedoelde actiegroep geen rechtspersoonlijkheid had bijgevolg niet de onontvankelijkheid van het administratief beroep met zich meebrengt; dat het middel niet gegrond is;

3.2.1. Tweede middel

Overwegende dat het middel als volgt wordt geadstrueerd :

“Het hoger beroep tegen het besluit van de Bestendige Deputatie moet ingesteld worden binnen de tien dagen, na de eerste dag waarop deze beslissing werd aangeplakt (artikel 13 ARAB.). Uit het bestreden Ministerieel Besluit blijkt niet, wanneer voormeld besluit van 23/2/84 van de Bestendige Deputatie werd aangeplakt, zodat verzoekster in ondergeschikte orde niet kan nagaan, of

het beroep van de ACTIEGROEP LEEFBAARHEID CENTRUM tijdig werd ingesteld.

Ook op dit punt formuleert verzoekster dus het nodige voorbehoud nopens de onontvankelijkheid van het beroep, welke desgevallend de wettigheid van de Ministeriële Beslissing zou aantasten”;

3.2.2. Bespreking

Overwegende dat uit de feitenuiteenzetting blijkt dat het administratief beroep werd ingesteld op 16 maart 1984, dit is binnen tien dagen na de eerste dag van de aanplakking (9 maart 1984) van het beroepen deputatiebesluit; dat de formele motiveringsverplichting niet zover reikt dat de beroepsinstantie in haar besluit het vervuld zijn van de diverse ontvankelijkheidsvoorwaarden stuk voor stuk expliciet moet vermelden; dat het middel niet gegrond is;

3.3.1. Derde middel

Overwegende dat in het middel wordt aangevoerd :

“Het aangevochten Ministerieel Besluit verwijst in zijn aanhef naar het advies van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu. Aangezien het enige advies van deze Administratie, waarvan verzoekster kennis heeft, dateert van 31/01/84, hetzij van vóór het in eerste aanleg genomen besluit van 23/02/84 door de Bestendige Deputatie, blijkt niet dat naderhand het advies gevraagd werd van het hoofdbestuur van Stedenbouw, zoals voorgeschreven door artikel 9bis ARAB.

Ook wegens schending van dit substantiële vormvereiste moet het kwestieuze Ministerieel Besluit gebeurlijk vernietigd worden”;

3.3.2. Bespreking

Overwegende dat uit de in de feitenuiteenzetting vermelde nota van 2 oktober 1984 blijkt dat het middel feitelijke grondslag mist;

3.4.1. Vierde middel

Overwegende dat in het middel wordt betoogd wat volgt :

“Aangezien in het aangevochten Ministerieel Besluit toepassing wordt gemaakt van artikel 22 van het Koninklijk Besluit van 28/12/72, hierboven aangehaald, wordt impliciet gewezen, dat de exploitatie van het bedrijf van verzoekster niet in overeenstemming is met de voorschriften van het gewestplan. Nochtans werd in het advies van 19/12/83 van de Heer hoofdingenieur-directeur van het Bestuur van Stedenbouw en Ruimtelijke Ordening de exploitatie van het bedrijf wél in overeenstemming geacht met de voorschriften van het gewestplan, welk advies door de Bestendige Deputatie werd bijgetreden in haar besluit van 23/02/84.

Toegegeven moet worden dat de Heer ingenieur van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu in zijn reeds vermeld advies van 31/01/84 een andere mening was toegedaan. Omdat de Gemeenschapsminister in zijn uiteindelijk besluit de redenen niet aangeeft, waarom het ene advies boven het andere verkozen wordt, is de wettigheid van zijn beslissing aangetast wegens strijdigheid van motieven, minstens gebrek aan motivering”;

3.4.2. Bespreking

Overwegende dat het middel niet gegrond is om de volgende redenen :

In het verzoekschrift maakt de verzoekende partij melding van adviezen van 19 december 1983 en 23 februari 1984, die tijdens de vergunningsprocedure in eerste aanleg, voorafgaandelijk aan het besluit van de bestendige deputatie, werden uitgebracht.

In het kader van de beroepsprocedure werd door de administratie voor ruimtelijke ordening en stedenbouw, bestuur ruimtelijke ordening, een advies uitgebracht waarin werd voorgesteld geen vergunning af te geven voor uitbreidingen die de hinder ten overstaan van de omliggende woonbebouwing nog zou verhogen, en waarin werd gesteld dat het aangewezen is bij de eventuele afgifte van een vergunning voor de uitbreiding ook rekening te houden met de limietdatum van 21 februari 1988.

Met het bestreden besluit werd een vergunning verleend die er onder meer toe strekte het aantal productielijnen op drie te houden (en geen vier, zoals de bestendige deputatie had vergund), met dien verstande dat één van de productielijnen werd vervangen door een nieuwe. Voorts verleende het bestreden besluit een vergunning tot 21 februari 1988. Het bestreden besluit wijkt dus niet in een voor de verzoekende partij ongunstige zin af van het advies van stedenbouw.

In elk geval vereist geen enkele rechtsregel dat de minister voor elk van de uitgebrachte adviezen aangeeft waarom hij ze al of niet volgt, en nog minder waarom de adviezen die in eerste aanleg ten behoeve van een andere overheid werden uitgebracht, al of niet worden gevolgd.

Het volstaat dat de beslissing duidelijk en afdoende de redenen doet kennen op dewelke zij is gebaseerd, en aan die verplichting is in casu voldaan. Uit de bespreking van het vijfde middel zal immers blijken dat de minister artikel 22 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 correct toepaste, waardoor hij meteen correct en afdoende aangeeft waarom de vergunningstermijn tot 21 februari 1988 diende te worden beperkt;

3.5.1. Vijfde middel

Overwegende dat het middel luidt als volgt :

“De termijn van de door de Bestendige Deputatie verleende vergunning wordt in het Ministerieel Besluit beperkt tot 21/02/88 om redenen dat ‘volgens de bepalingen van artikel 22 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen de exploitatie van een inrichting, waarvan de activiteiten niet in overeenstemming zijn met de voorschriften van het gewestplan, mag voortgezet worden tot afloop van de vergunningstermijn, in casu 21 februari 1988; dat de verlenging van maximaal tien jaar, zoals bepaald in hetzelfde artikel 22 lid 2, in dit geval bepaald wordt door de datum van de inwerkingtreding van het gewestplan ‘Kortrijk’, en deze eventuele verlengingstermijn dus zou eindigen op 4 november 1987;

dat bijgevolg slechts een vergunningstermijn kan toegekend worden tot maximaal 21 februari 1988’. Deze overwegingen zijn ingegeven door een verkeerde lezing van artikel 22 waarvan het 2e lid bij Koninklijk Besluit van 13/12/78 vervangen werd door volgende bepalingen : ‘Voor zover de goede ordening van de plaats daarvoor niet in het gedrang wordt gebracht kan een

verlenging van die termijn worden toegestaan om het bedrijf toe te laten zijn installaties naar een andere plaats over te brengen’.

In de vooronderstelling dat de exploitatie van het bedrijf inderdaad niet in overeenstemming zou zijn met de voorschriften van het gewestplan, kan de Vlaamse Gemeenschapsminister dus toch een verlenging van de reeds verleende vergunning toestaan zonder enige tijdslimiet. Aangezien het Ministerieel Besluit steunt op een onjuist en dus onwettig motief, is het door machtsoverschrijding aangetast”;

3.5.2. Bespreking

Overwegende dat uit de hoger geciteerde motivering van het bestreden besluit blijkt dat de verwerende partij artikel 22 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen heeft toegepast in de volgende tekstversie :

“De exploitatie van gevaarlijke, ongezonde en hinderlijke bedrijven waarvan de activiteit niet in overeenstemming is met de voorschriften van het plan, mag worden voortgezet tot afloop van de termijn, bepaald in de vergunning die werd verkregen overeenkomstig de bepalingen van het algemeen reglement op de arbeidsbescherming en van de vergunning die werd afgegeven in uitvoering van de wet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw.

Een verlenging van deze termijn kan echter eventueel worden toegestaan om de exploitatie te kunnen voortzetten gedurende een periode waarvan de duur tien jaar, te rekenen vanaf de inwerkingtreding van het plan of het ontwerpplan niet mag overschrijden, dit enkel met het doel de exploitanten in staat te stellen hun installaties naar een andere plaats over te brengen”,

en geen rekening heeft gehouden met de wijziging van het tweede lid van die bepaling door het koninklijk besluit van 13 december 1978 tot wijziging, voor het Vlaamse gewest, van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp- gewestplannen en gewestplannen;

Overwegende dat, zoals voor het eerst in het arrest nr. 21.384, van 11 september 1981, inzake de v.z.w. WERKGROEP VOOR MILIEUBEHEER BRASSCHAAT werd gewezen, het koninklijk besluit van 28 december 1972 onder meer eenvormige regelen vaststelt voor de inrichting van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen; dat die bepalingen het algemeen kader en het verwijzingssysteem

vormen waarin de genoemde plannen van aanleg moeten worden ingepast; dat die vooraf vastgestelde regelen door verwijzing in de ontwerp- gewestplannen en gewestplannen worden opgenomen en dat zij alzo, binnen de grenzen van het plan, met betrekking tot hun concrete uitwerking, worden onderworpen aan het openbaar onderzoek en de raadplegingen; dat, wanneer die vooraf vastgestelde regelen worden gewijzigd of vervangen, zij slechts op wettige wijze kunnen worden toegepast in zover de gewijzigde of vervangen bepalingen evenzeer het onderwerp zijn geweest van het wettelijk voorgeschreven openbaar onderzoek en de wettelijk vereiste raadplegingen;

Overwegende dat niet blijkt dat, wat de percelen van de verzoekende partij betreft, de wijziging van artikel 22 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 op het tijdstip van het bestreden besluit reeds in het op 4 november 1977 vastgestelde gewestplan Kortrijk was opgenomen; dat de Raad van State de voorliggende zaak dan ook alleen aan de hand van de versie van artikel 22, zoals ze door het bestreden besluit wordt toegepast, mag beoordelen; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het middel,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zeventien januari tweeduizend en twee, door de VIIe kamer, die was samengesteld
uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.